

אשתו של הרמטכ"ל היוצא בריאיון שחרור

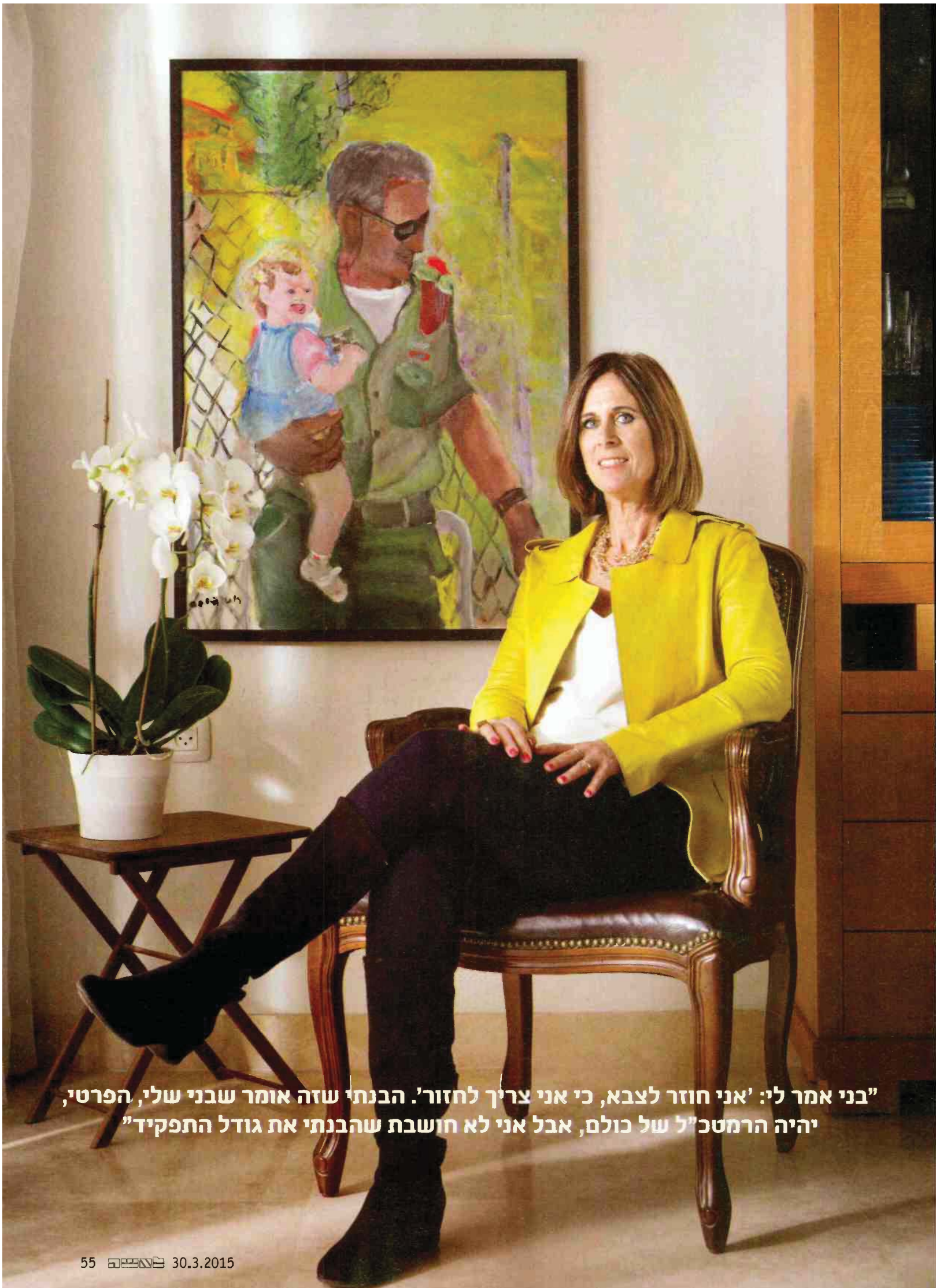

מה קשה יותר להיות: רמטכ"ל או רוויטל?

כשהילדים של **רויטל ובני גנץ** נדרשו לשאלה הזו, הם אמרו פה אחד: רוויטל. חודש וחצי אחרי שפשט את המדים, מספרת אשתו של הרמטכ"ל היוצא איך הכירה אותו (בצבא, אלא מה), איך הצליחה לגדל ארבעה ילדים ולעשות קריירה כשבעלה כמעט לא היה בבית (ההורים שלה עברו לגור לידה) ואיך זה שלא גיהצה לו מעולם את המדים (הפרחים לצה"ל)

21.36x29.34 2/6 55 עמוד | לאשה 30/03/2015 | 47211254-6
לקות למיד - 80373

”בני אמר לי: ‘אני חוזר לצבא, כי אני צריך לחזור’. הבנתי שזה אומר שבני שלי, הפרטי, יהיה הרמטכ”ל של כולם, אבל אני לא חושבת שהבנתי את גודל התפקיד”

איפור: טלי אהרון, צילום בני נגף דובר צה"ל

”צריך להתאמץ כדי לשמור על הזוגיות. יש לנו תחביבים משותפים: אנחנו רצים יחד, רוכבים על אופניים בצוותא, מארחים הרבה, שרים יחד בערבי זמר”

”יש לי הרצאה מובנית על זה, שמדברת על חיי משפחה של מפקד לוחם – מנקודת המבט של משפחתי, כמוכונ, כי אין פה חוקיות. כל אחת מתמודדת איד שנכון לה, לבן זוגה, לילדיה וגם בהתאם לתמיכה שיש לה. לי יש תמיכה משמית עותית, בראש וראשונה מההורים שלי, שעברו לגור לירנו, והילדים קשורים אליהם מאוד. עצם הקרבה הזו – פיזית ורגשית – אפשרה לי להיות עם מפקד לוחם, להמשיך ללמוד וגם לפתח קריירה. בכל מקום, וגם כאן, אני רוצה להגיד תודה להוריי על מה שהם ומי שהם.”

”בנוסף, יש לי קבוצת חברות טובות שתור מכת ועוזרת, רוכן היו ‘נשואות לצבא’ ומכירות את הנושא מקרוב, והכרים שעוטפים אותנו כש צריך ואנחנו עוטפים אותם כשצריך. זה כהחלט עוזר לי להמשיך בדרכי, במקביל לתמיכה המלאה שהענקתי לבני ככל השנים.”

כך הצליחה לסיים תואר ראשון בריפוי בעיי סוק ותואר שני בייעוץ הינכוי במגמת הגיל הרך, שניהם באוניברסיטת תל אביב, עבדה כמרפאת בעיסוק וכשש השנים האחרונות היא המנהלת הארצית של “ניצן הורים”. במקביל, היא כשלים ראשוניים של כתיבת דוקטורט בריפוי בעיסוק. רוויטל גנץ-אלוני היא ילידת קיבוץ גן שמואל, נכדה למקימי הקיבוצים גן שמואל ובית אלפא. בגיל שנה עברה עם הוריה לפתח תקווה, שם גדלה עם שלושת אחיה. “הקיבוץ נשאר עד היום חלק מאיתנו”, היא מדגישה.

וכולנו התגייסנו לאפשר לו את זה. כשרצנו באותו בוקר, הרגשתי שהעומס הזה ירד ממנו וההקלה עברה גם אליי.”

טרמפ עם המפקד

הריאיון המקיף הזה הוא הראשון שמעניקה רוויטל גנץ (47) לאחר שבעלה פשט את מריו, בפברואר האחרון, ולתפקיד נכנס רביאלוף גדי איזנקוט. היא מדברת בפתיחות וברצון, אך ניכר שהיא עדיין משתדלת לשמור על ממלכתיות. “אני יודעת שבני כבד לא רמטכ”ל, ובכל זאת, כך התרגלתי”, היא מתנצלת בהיותך.

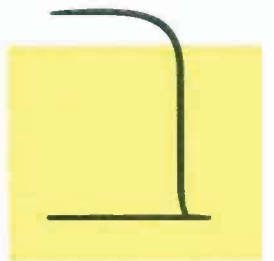
השוב לה לספר איך הצליחה לשמור על עצמיותה ועצמאותה במשך השנים. “יש משפט מפתח שניתן לי במתנה ואני חוזרת ואומרת אותו בעיקר לעצמי, לחברות שלי ובפורומים של נשות מפקדים: ‘אני לא מתכווצת כשהוא גדל’.”

”בסיום כל תפקיד הוא אמר ‘זה התפקיד האחרון’, ובכל פעם זה לא היה התפקיד האחרון והוא לא השתחרר”

ערכו של היום העמוס שבו נפרד מצה”ל, הייתה לרבי אלוף (מיל”) בני גנץ בקשה אחת: יקיצה טבעית. “זו הייתה בקשה לגיטימית אחרי 38 שנות שירות, שבהן ההשכמה שלו הייתה תלויה במה שקורה בשטח, ולוותר בצלצול של שעון

מעורר או טלפון”, אומרת רוויטל, אשתו. ואז, בשמונה וחצי בבוקר, התקשרו שי ודרור מהרדיו וביקשו לשמוע איך הייתה היקיצה האזרחית הראשונה של הרמטכ”ל הפורש. “אמרתי להם שהוא עדיין לא התעורר”, צוחקת רוויטל, שגם באותו בוקר, המשיכה את עבודתה כמנהלת ארצית של “ניצן הורים” – מרכזי העצמה והדריכה להורים עם לקויות למידה, הסתגלות ותפקוד. כיומו הראשון באורחות, אם כך, התעורר בני גנץ כתשע וחצי, וכעבור שעה יצאו בני הזוג לריצה משותפת. “היה משהו מיוחד בריצה הזו”, היא נזכרת. “בדרך כלל אנחנו רצים כשבתות או בימי חול – בזריחה. הפעם זה היה ביום רגיל בשבוע ובשעה מאוחרת. פתאום הריצה עצמה נראתה קלה יותר.”

● כי גם את הרגשת שהוקל לך? “הרמטכ”ל נושא על הכתפיים אחריות כבדה, והכובד הזה מורגש גם במשפחה. כולנו ידענו שבני צריך להיות טוטאלי בתפקיד הזה,

"הורים עם לקויות למידה מתמודדים עם אתגרים כמו קריאת הוראות להכנת בקבוק חלב". גנץ במרכז "ניצן הורים"

"קיבלתי הרבה החלטות לבד, עשיתי דברים לבד, הלכתי לבד לאירועים של הילדים. עם זאת, אני לא חיה בתחושת תסכול. קיבלתי הרבה דברים אחרים"

עשה את מה שבהר ואני אפשרתי לו לעשות את זה, ולא ויתרתי על שלי."

● הוא היה איתך בלידות?

"כן, המזל אפשר לנו. גם כשתפקידיו חייבו אותו להיעדר מהבית, הרגשנו אותו. בעבר, כשהילדים היו קטנים והוא הגיע אחרי שני רדמו ויצא לפני שהתעוררו, תמיד הוא שינה להם משהו בחדר והם היו אומרים: 'אבא היה'. לי תמיד היה משאיר פתקים, והוא בהחלט היה שותף בהחלטות החשובות."

● ואיך שומרים על זוגיות?

"צריך להתאמץ. יש לנו תחביבים משותפים: אנחנו רצים יחד, רוכבים על אופניים בצוותא, מארחים הרבה בבית שלנו, אהבים לשיר יחד בערבי זמר בכל מקום עם חברים. 'שיר של יום חולין' של אילנית זה השיר שלנו."

פתק על המראה

לפני שבע שנים וחצי מונה גנץ לנספה ההגנה של צה"ל בארצות הברית. נדב היה אז בכיתה י', נגה בכיתה ה', ניר בגן חובה ונעם בן 3. את התקופה שבה שהו בווינגטון היא מתארת ככיפית במיוחד. "היו לנו שנה וחצי נפלאות מבחינת החיבור המשפחתי. בני עבד, הילדים למדו ואני למדתי קואוצ'ינג. היו לי, כמו כן, משימות שקשורות לעבודתו של בני: לארץ, להתארח, לשמור על קשר עם נשות נספחים מכל העולם. במקביל, המשפחה חוותה חוויות שלא יכולנו לחוות בתפקידיו האחרים."

(18), תלמידת תיכון, ניר (13), שהגג לאחרונה בר מצווה ונעם (11).

"מפת הארץ היא מפת חיינו", אומרת רוויטל, אבל רק פעמיים עברה עם הילדים לגור סמוך למקום שירותו. "ההחלטה להישאר במרכז נבעה מהרצון לשמור על האיוון במשפחה. נדידה פירושה לוותר על העשייה שלי, ולי היה חשוב לתמוך בבעלי, אבל גם לשמור על עצמיותי. לא לוותר על הלימודים והקריירה ולשמור על הקרבה להורים ולחברים, שלאורך השנים ובעיקר ברמטכ"לות, קראנו להם 'עוטף גנץ'."

ובכל זאת, כשהיה מפקד פיקוד הצפון עברה המשפחה ליסור המעלה והיא עברה בבית החור לים זיו בצפת, וכשהיה מפקד יחידת שלדג התגוררה המשפחה בבסיס צבאי. זה 20 שנה שהבסיס המשפחתי שלהם הוא הבית בשכונה הצבאית הפסטורלית בראש העין. משם נהגו היא והילדים לנסוע אל בני כשנשאר בסופי שבוע. "לא פעם הגענו אליו, ואחרי נסיעה ארוכה גילינו שהוא נמצא בשטח", היא מודה.

● על מה נאלצת לוותר כאשת איש צבאי?

"חסרו לי מאוד השלווה והיחוד. אני לא קוראת לזה ויתור, אבל הייתי הרבה לבד, קיבלתי הרבה החלטות לבד, עשיתי דברים לבד, הלכתי לבד לאירועים של הילדים. עם זאת, אני לא חיה בתחושת תסכול. קיבלתי הרבה דברים אחרים."

● מה למשול?

"אני חיה עם אדם יקר שאני אהבת, אבא נהדר. קיבלתי אפשרות לתת למדינה שלנו, ושנינו צמחנו והרווחנו מאורח החיים הזה. בני

בצבא הייתה מש"קית ת"ש בגדוד 890 בציננים, שם הכירה את הסמג"ד בני גנץ המבוגר ממנה בשמונה שנים – מושבניק מכפר אחים, בן לניצולי שואה, אח יחיד לשלוש אחיות. "הוא היה המפקד שלי, אבל הקשר בינינו התהווה רק אחרי שהשתחררתי."

"זו הייתה תקופה של הרבה חזירות מחבלים וגם שכול. לא היה פשוט להיות מש"קית ת"ש. הכרתי אנשים ופתאום משהו נורא קרה. לקראת השחרור נהרג חייל שהיה חבר טוב שלי. אחרי השבעה המשכתי לבקר את משפחתו. בעצם, עד היום אנחנו בקשר חם ומתמשך עם משפחות שכולות מגדוד 890 ואחרות שנספו עם השנים. באחד הביקורים שלי שם פגשתי את בני. לקחתי איתו טרמפ, והשאר היסטוריה."

● בשנישאת, ידעת לאילו חיים את הולכת?

"זו שאלת השאלות ששאלת כל אישה שקוראת את חיייה עם איש צבא. בני כבר היה אז בשלב שנתאה היה שימשך בצבא, וקיבלתי את זה. פשוט אהבתי אותו וזה היה חלק ממנו, אם כי בסיום כל תפקיד הוא אמר 'זה התפקיד האחרון ואני אשתחרר', ובכל פעם זה לא היה התפקיד האחרון והוא לא השתחרר."

● רציית שישתחרר?

"רציית שיעשה מה שמתאים לו. ואני אומרת כלי בושה, ציונות זה לא ציונות ובהחלט אהבתי את זה שהוא עושה למען המדינה שלנו".
הם נשואים 25 שנה והורים לארבעה: נדב (22), שהשתחרר לא מכבר מגדוד 890 בצנחנים (איך לא?) ומתכוון ללימודים אקדמיים, נגה

בעלי לקויות כאלה מתמודדים גם עם קושי בארגון זמן, סידור הבית ותקשורת עם הגננות והמורות."

לא בכדי עמדה גנץ על כך שפגישתנו תתקיים בסניף המרכזי של אגודת "ניצן הורים" בהרצליה, שהפכה לארצית עם מרכזים בכרי מיאל ובראשון לציון ואמורה להתרחב גם לאי שדוד ולבאר שבע. בזמן שההורים נמצאים בפי עילות ייעודית, מתנדרים מעסיקים את ילדיהם. דלת משרדה הקטן של רוויטל פתוחה. מדי פעם נכנסות אמהות ורוויטל קמה לכל אחת מהן, מחבקת, מרעיפה חיבה ומקבלת תגובות דומות.

● **מה עושים באן?**

"המרכז פועל כל יום, כבוקר ואחר הצהריים. לכל משפחה בונים תוכנית משלה. למשל, קורס הורות, סדנת פסיכודרמה, קבוצת אמהות ותינוק קות, קבוצה לאבות, סדנת 'ביחד' להורים ולידיהם ומפגשים פרטניים של ההורים עם אנשי מקצוע. ויש אפילו קבוצת סבתות, כי אנחנו מסתכלים על המשפחה כעל יחידה הוליסטית."

● **איך מגיבים ההורים?**

"בהתחלה לא היה פשוט להביא אותם, ואנחנו עושים הכל כדי לגרום להם לרצות לקבל את ההדרכה. כיום יש בשלושת המרכזים יחד כ-100 משפחות. ההורים מגיעים בקביעות, לומדים, יוצרים חברויות ומרגישים שייכות. אני רואה את הברק בעיניים כשהם מצליחים ליישם מה שלמדו ולעשות משהו שלא עשו קודם."

הגלגל התהפך

כמה ימים אחרי פגישתנו ב"ניצן הורים" נפגשנו שוב - הפעם במעון המשפחה, החסום בשער מתכת. מאבטחים שומרים על המקום 24 שעות ביממה. באוויר ניחוח עוגת כננות שאפתה רוויטל לשני ילדיה הכוגרים הטבעונים, והכלבה בל מרהרחת בתקווה לזכות בפרוסה.

הרמטכ"ל לשעבר חוזר מריצה של שמונה קילומטרים, לבוש במכנסי אימון וחולצת טי קצרה. ניכר שהיחסים ביניהם המים והבדלים, ואלמלא חששתי מלחטוא בקיטש, הייתי מגדיה רה אותם מרגשים. כשהם מדברים, הוא מעביר את כף ידו על זרועה והיא מלטפת את פרק ידו. אחרי שהוא מציע לכולם קפה, עולה בני גנץ לקומה השנייה, כדי לכתוב פרק על פרשת יתרו לפרויקט האינטרנטי "929" (כמספר פרקי

"אנחנו עוברים לשנת יום אחרת". משפחת גנץ

"כשהילדים היו קטנים והוא בא אחרי שנרדמו יוצא לפני שהתעוררו, תמיד הוא שינה להם משהו בתדר והם היו אומרים: 'אבא היה'"

קשב וקשיי הסתגלות ותפקוד. כיום היא מונה 35 סניפים בכל הארץ. "ניצן הורים" הוא החזן של טובה סגול, לשעבר נשיאת "ניצן" ורי עייתו של סמי סגול, הבעלים של כתר פלסי טיק. אחת מארבע בנותיה - ילדה עם לקויות למידה - נתמכה בשירותי האגודה. כשהחליטה הבת להינשא הרגישה אמה שיש צורך במקום שיאפשר לבתה הדרכה וליווי עם קבוצת השווים שלה, ויעניק לה תחושת שייכות.

"כשהגעתי, הרעיון היה קיים אבל היה צריך לפתח אותו. אוכלוסיית היעד היום היא הורים עם לקויות למידה שיש להם ילדים בגיל הרך. ההורים מופנים אלינו מהקהילה (טיפת חלב, מכונים להתפתחות הילד ועוד). בדרך כלל מדובר בבוגרים שילדיהם התמודדו עם קשיים במסגרות, וכהורים הם מתמודדים עם אתגרים חדשים, החל בקריאת הוראות להכנת קבוק חלב, דרך הקראת סיפור לילד, וכלה בארי גון סדר יום או עזרה בהכנת שיעורים. הרעה הרווחת היא שלקויות למידה מתבטאות בעיי קר בכעיות קריאה, כתיבה וחשבון. אבל הורים

כשכאו ארצה לחגוג את בת המצווה של נגה התבשר גנץ בעיצומה של החגיגה שמונה לסגן הרמטכ"ל. "אמרתי לו שלא אבכה, כדי שלא לקלקל את האפור", צוחקת אשתו. "בינינו, בשמחה שלי היה מעורב קצת עצב, כי זה אמר שאנחנו עוזבים את וושינגטון שנה לפני המתור, כן, אבל מובן שהשמחה גברה על הכל."

עוד לפני שובם התקשרה אליה פרופ' רחל ארהרד מאוניברסיטת ת"א, ה"מנטורית" שלה באוניברסיטה. "רחל סיפרה לי על 'ניצן הורים', שהיא חברה בוועדת ההיגוי שלו, הסכירה שמי דובר במרכז העצמה והיגוי להורים שהם עצמם עם לקויות למידה וקשיי הסתגלות ותפקוד. היא הרגישה שהמקום ייחודי בארץ וכנראה גם בעיר לם, כי הרגש הוא על ההורים ולא על הילדים, כדי להעצים את ההורות שלהם ולהעניק להם תחושת שייכות, מסוגלות וביטחון ביכולותיהם."

מנכ"ל "ניצן", מלי דנינו, ויו"ר "ניצן הורים", טובה סגול, הציעו לה לנהל את פרויקט החלוצי "ניצן הורים" בהרצליה. "התלבטתי לא מעט", היא אומדת. "הייתי מחויבת למקום הקודם שלי, הייתי מנהלת תחום ריפוי בעיסוק במכון 'גיל' של שירותי בריאות כללית כפתח תקווה. ידעתי שבעלי נכנס לתפקיד תובעני ותפקידי לשמור על המשפחה כדי שהוא יוכל לעשות את השינוי החשוב. אבל החזון שהונח לפתחי כ'ניצן הורים' קסם לי מאוד."

● **מה אמר בעלך?**

"הוא שרטט טבלה של בעד ונגד והציע שאי תייחס לכל השיקולים. בסופו של דבר קיבלנו את ההחלטה ביחד. אבל עד הרגע האחרון הייתה לי דילמה. בכל זאת, היו לי בבית ארבעה ילדים שהחזרנו ארצה מארצות הברית וצריכים להתאקלם מחדש. לא פשוט. שלושה ימים אחרי שהגענו, בני אמר לי: 'שכרתי לך רכב חדש'. כלומר - הוא כבר בצבא, והשאר - עליי."

"כשקמתי בבוקר הראשון שבו הייתי אמורה לצאת ל'ניצן הורים', הוא כבר לא היה בכית. ראיתי פתק מודבק על המראה: 'אני בטוח שגם כאן תביאי לביטוי את יכולותיך', כתב ובירך אותי בהצלחה. זה חינק אותי בכל היום הראשון, וזה מחזק אותי תמיד."

● **מה עושים ב'ניצן הורים'?**

"אגודת 'ניצן', שמציינת 50 שנה, הוקמה במטרה לאתר, לאבחן, לטפל ולקדם ילדים, מתבגרים ובוגרים עם לקויות למידה, הפרעת

להבק ולהיות שם, גם קצת בשם בני. התגובות החמות חיזקו אותי. אני מאמינה שהייתה גם ביקורת, אבל לא הטיחו בי אותה".

● גם התקשורת לא תמיד ליטפה את בעלך ב"צוק איתן".

"היה לי קשה עם הביקורת, בעיקר כשחוויתי קשיים רבים בתקופה הזו, החל בדאגה שלי לחיילים, לחברים שבשטח, לבני, ועד ההתמודדות של ילדינו שלנו. החלטתי להפחית את הצפייה בחדשות, ניסיתי להרחיק את הביקורת".

● מתי בבית לאהרונה?

"כשהסתיים טקס חילופי הרמטכ"לים ובני יצא מהקריה. זה היה בעצם הרגע שבו הוא נפרד מהצבא. המון קצינים וחיילים הקיפו אותו באהבה. זה היה רגע מרגש והולתי דמעה. זו הייתה גם דמעה של שמחה על כך שהוא חוזר להיות איתנו, וגם דמעה קטנה קצת הוצפנית של כאב הפרידה ממשוהו שהיינו חלק ממנו שנים כל כך רבות ומשמעותיות. אבל, זו הייתה בעיקר תחושה של הקלה על כך שבני חזר הבית תה ואנחנו עוברים לשגרת יום אחרת".

את רואה אותו הולך לפוליטיקה? "הוא בתקופת צינון. ימים יגידו"

● ראית את ההצגה "עקר בית", על הקצין הבכיר שהשתחרר מהצבא ומצא עצמו מיותר בבית?

"ראיתי אותה בעבר, ואני ממש לא מזדהה. אצלנו זה לא ככה. בני חזר להשתלב בחיי המי שפחה, כי גם בכל התקופה שבה לא נכח פיזית או שהראש שלו היה במקום אחר, הוא היה חלק בלתי נפרד מהחיים המשפחתיים".

● איך נראה יומנו באזרחות?

"הוא עושה קצת למען עצמו: ספורט, טיולי אופנועים, ויש לו הרבה פגישות. הוא עסוק, ואני - בעיסוקי. הנה, למשל, הערב בני יישאר בבית ואני הולכת להצגה 'גברתי הנאוה' עם האמהות של 'ניצן הורים'".

● יש לו בכלל בגדים אזרחיים?

"ודאי, אבל אחרי שהוא נפרד מהמדים, בהחלט צריך להרחיב קצת את המלתחה".

● אגב, מי גיהץ לו את המדים?

"המדים של בני טופלו בצבא, אבל לגדב, הבן שלנו, בני גיהץ את המדים, כשנדב הסכים".

● את רואה אותו הולך לפוליטיקה?

"הוא בתקופת צינון. ימים יגידו".

● איך את מסכמת את הייך עם מפקד לחימה שחיה גם רמטכ"ל?

"באהר מאירועי הסיום עשו סרטון קצר שבו נשאלו הילדים שלנו 'מה יותר קשה להיות: רמטכ"ל או רוויטל?' והם אמרו פה אהר: 'רוויטל'. זה חלק מההומור המשפחתי שלנו".

● גם את חושבת בכוח?

"לא. אני יכולה לומר שזו הייתה תקופה מאתגרת מבחינתי, שאפשרה לי לעשות דברים שלא הייתי עושה בשום סיטואציה אחרת".

התנ"ך), העוסק בשרי מאות ושרי אלפים.

● לפני ארבע שנים וחצי פרש בעלך מהצבא, לאחר שיואב גלנט נבחר להיות רמטכ"ל. היית מאוכזבת?

"היינו בבית, לפני נסיעה משפחתית קצרה, ובני נכנס ואמר לי: 'יואב נבחר להיות רמטכ"ל'. הייתה לי צניטה בלב. ידעתי שהוא רצה את התפקיד ובאופן טבעי הייתה תחושת ההמצה. שאלתי אם אנחנו ממשיכים בנסיעה כרגיל, בני ענה: 'ממשיכים' ונסענו. סיפרנו לילדים בדרך ואני מודה שזה בהחלט ליווה את הנסיעה. אבל המשכנו הלאה. בני יצא לחופשת שחרור והרגו שנו שנפתחת דרך הרשה".

ואז, כחודש לאחר מכן, בעקבות "פרשת הקרקעות", בוטל מינויו של גלנט, וגנץ נקרא לרגל. "בני היה באמצע טיול אופנועים עם חברים כשהתבשר על כך. הוא צלצל אליי ואמר 'התהפך הגלגל'. הייתי קצת מבולבלת. אמרתי שניפגש בבית ונדבר, אבל ידעתי שזו לא תהיה ההחלטה שלי אלא שלו. בני אמר לי: 'אני חוזר, כי אני צריך לחזור'. הבנתי שזה אומר שבני שלי, הפרטי, יהיה הרמטכ"ל של כולם. אבל אני לא חושבת שהבנתי אז את גודל התפקיד".

● ואת תפקידך?

"ברגע אני מבינה שאיך שנהגתי, בתמיכה מלאה, כדי שיהיה לו 'שקט מבית', היה הכרחי כדי שימלא את התפקיד כטוטאליות הנדרשת".

● מה יזמת באשתו של הרמטכ"ל?

"לאשת רמטכ"ל אין תפקיד רשמי. אבל אני ורותי גולן, אשתו של סגן הרמטכ"ל היום, יאיר גולן, יזמנו קבוצת שייכות: מפגשים עם נשות מפקדים לוחמים. היה לי חשוב לתמוך באותן 'משרתות ללא מדים'. נפגשנו סביב נר שאים שעלו, לפעמים שתקנו, שיתפנו זו את זו בדאגה, דיברנו על הבית החשוך שחוזרים אליו בערב. בהמשך עשינו מפגשים כאלה גם לנשות מג"דים במילואים, שגם הם תורמים המון, ועלו דברים מתוך המציאות היומיומית שלהן".

● איך הרגשת בשמיכל קסטן-קירר נאמה בעצרת ועיתונאי הגיב על כך במשפט "הרגה את בעלה ובוכה שהיא אלמנה"?

"אני מכירה את מיכל מהעבר, לפני שבעלה, דולב קירר ז"ל, נהרג ב'צוק איתן'. יצאתי איתה קשר אחרי שצפיתי בסרט 'מחכה לך' שעשתה על משפחות משרתי קבע, וחשתי הודות גדו לה. נפגשנו כשהיא הקרינה את הסרט באחת ההתכנסויות שלנו. כשבעלה נפל, הייתי אצלה. ראיתי אישה כואבת".

"כששמעתי את הדברים אחרי העצרת הרגו שתי צער. כל אחד יכול להביע את רעתו, אבל האמירה הקשה שלו הייתה מקוממת. כעסתי מאוד וכאבתי מאוד. בעיניי, האיש הביע דעה מפלגת".

● מלבד מיכל, ביקרת משפחות שכולות נוספות עם בעלך בזמן 'צוק איתן'?

"בני לא ביקר משפחות ב'צוק איתן'. מפקדים נמצאים בשטח בזמן מלחמות. אחרי המבצע הוא ביקר את כל המשפחות השכולות - של החיילים ושל האזרחים. ואני - כמו כל עם ישראל - כאי בתי כל פגיעה או נפילה של חייל, אבל הרגו שתי שאיני יכולה לעזור מלבד לבקר פצועים בבתי החולים. ואת זה עשיתי. באתי, הצגתי את עצמי כרוויטל, אשתו של הרמטכ"ל. רציתי